

Knihovnicko-informační zpravodaj U Nás

Vyšlo: 12.10.2004

Číslo: Ročník 14 (2004), Číslo 3

Sekce: Kdo je ...

Název článku: Kdo je kdo aneb Představujeme redakční radu - pokračování

Autor: redakční rada

Zdroj: <http://unas.svkhk.cz/clanek.asp?id=452>

Kdo je kdo aneb Představujeme redakční radu - pokračování

redakční rada

Jméno a titul, funkce, webová stránka domovské knihovny a elektronická adresa
Knihovnická praxe /pár vět, čím jste prošli
Jakou knížku máte na nočním stolku
Oblíbený knižní hrdina /oblíbená knížka
O čem by měla být knížka, jejíž děj byste chtěli prožít?
Knihovnická vzpomínka /první nebo zajímavé setkání s knihovnou/
Co Vás v knihovně nejvíce baví
Jak si poradíte s tzv. „otravným“ čtenářem /kolegou?
Co Vás vždycky potěší?
Co Vás zaručeně naštvě?
Čím děláte nejčastěji radost svým blízkým?
Oblíbený citát

Mgr. Lenka Antošová

Ředitelka Městské knihovny Slavoj ve Dvoře Králové nad Labem, v redakční radě je od roku 2003.

<http://www.slavoj.cz> ; <mailto:antosova@slavoj.cz>

Po maturitě na gymnáziu v roce 1986 jsem rok pracovala v NK Praha, potom do roku 1992 v OK Hradec Králové. V polovině roku 1992 jsem se přestěhovala do Dvora Králové nad Labem, kde jsem pracovala jako knihovnice na gymnáziu a od roku 2002 v Městské knihovně Slavoj. Mezitím jsem stihla vystudovat knihovnickou přípravu v Brně a FF UK v Praze.

Na nočním stolku mám Tuláka po hvězdách. Mým oblíbencem je nešťastník Ignác J. Reilly z knížky Spolčení hlupců, kterou napsal John Kennedy Toole. Chtěla bych prožít alespoň jedno pololetí ve škole v Bradavicích nebo prázdniny s Muminkem, Šňupálkem, Miou a dalšími kamarády v Muminím údolí.

Mám pocit, že téměř každý den v knihovně je pro mě zajímavý. V knihovně mě baví skoro všechno. Taky mám ráda ten spokojený pocit, který vyzařuje knihovna po tom, když skončí celodenní půjčování a zavřou se dveře za posledním čtenářem.

S otravnými lidmi, ať už je to čtenář, kolega nebo kdokoliv jiný, si moc poradit neumím. Otravové mě dost vyvádějí z míry.

Zaručeně mě potěší dcera Téra.

Zaručeně mě naštve dcera Téra.

Vždycky jsem si myslela, že své blízké potěším, když jim naslouchám. Zjišťuji ale, že v poslední době je nesmírně potěším, když jsem vůbec doma.

Mým oblíbeným citátem je:

I cesta dlouhá tisíc mil začíná prvním krokem.

Nejčastěji si ale opakuji toto:

Ráno moudřejší večera.

Hana Hylmarová

Vedoucí (protože jediná) knihovnice Obecní knihovny ve Staré Pace, v redakční radě je od roku 2003.

<mailto:knihovna@starapaka.cz> , <http://www.starapaka.cz>

Ke knihovnictví mě přivedla kmotříčka šťastná náhoda. Po maturitě na SPgŠ v Nové Pace v roce 1982 jsem nastoupila do MŠ v Rychnově nad Kněžnou, kde jsem do té doby bydlela. Následovaly dvě mateřské dovolené. Po přestěhování se do dnešního bydliště v Ústí u Staré Paky jsem nastoupila k poště jako poštovní doručovatelka a čekala, až se uvolní místo v místní MŠ. Díky tomuto povolání jsem si zmapovávala nevědomky terén pro příští práci, protože jsem důkladně poznala všechny obyvatele vesnice – od novorozeňat až po dědečky. Potom jsem pracovala v MŠ a po pěti letech se z důvodu malého počtu dětí rušila třída. Nastoupila jsem do místní knihovny jako zástup za mateřskou dovolenou a pracuji zde již sedm let.

Na polici nad postelí se mi to většinou nakupí a vybírám si knihu podle nálady. Třeba Pianista od W.Szpilmana nebo cokoli od Petra Šabacha. Teď o prázdninách byl nejčtenější knihou Chov psů, protože jsme dostali štěně. Stejně v posteli číst nemohu, vleže totiž okamžitě usínám.

Mojí nejoblíbenější knihou je Jak jsem vyhrál válku od Patricka Ryana. Ač literatura válečná, vyprávění poručíka Goodbodyho je excelentní a k popukání.

Nevím, který děj knihy bych chtěla prožít. Jsem spokojená s tím, co prožívám ve skutečnosti. Až se to skoro bojím napsat, ale jsem šťastná. Stačí mi, když svítí sluníčko.

Vzpomínám si na knihovnu v Rychnově nad Kněžnou, kam jsem coby čtenářka pravidelně docházela a nikdy by mě nenapadlo, že se tím jednou budu zabývat profesně.

V knihovně mě baví všechno, ovšem kromě vytírání podlahy v zimě. Protože k mé práci patří i vše, co se týče kultury v obci, rozhodně se nejedná o práci stereotypní. Každý den se do knihovny těším, to snad hovoří samo o sobě.

Otravné lidi nemám ráda, ale setkání s nimi se člověk nevyhne. Zatím jsem si vždy nějak poradila. Ti příjemní mi to vynahradí.

Zaručeně mě potěší, když je hezký den a nic nepříjemného mě nečeká.

Zaručeně mě naštve opak.

Já doufám, že radost svým blízkým dělám neustále! Jen ať si zkusí tvrdit něco jiného!

Nemám svůj oblíbený citát, nerada používám slova někoho jiného. Sama jsem výřečná dost.

PhDr. Božena Klabalová

Vedoucí oddělení informačních a referenčních služeb SVK v Hradci Králové; v redakční radě je od založení zpravodaje a má na starosti zejména jazykovou korekturu.

<http://www.svkhk.cz> ; <mailto:bozena.klabalova@svkhk.cz>

Od roku 1983 pracuji v SVK Hradec Králové, a to stále ve stejném oddělení, třebaže jeho název se měnil (od dřívějšího BIS k nynějšímu IRS). Zaměstnání mě přimělo doplnit si odborné vzdělání. Absolvovala jsem totiž VŠ neknihovnického zaměření (FFUK v Praze, obor čeština – latina). Využila jsem tedy nabídky Konzultačního střediska SKŠ Brno při SVK Hradec Králové k získání druhé maturity.

Nemám sice noční stolek, ale po ruce mám vždycky Bibli a z toho ostatního – momentálně souběžně na různých místech v bytě detektivku od Rexe Stouta (zábava), Deník Anne Frankové (poučení), Liviovy Dějiny (nostalgické vzpomínky na původní obor) a Tolkienova Hobita (opakování angličtiny).

Mými nejoblíbenějšími knihami jsou jednoznačně Medvídek Pú od A.A. Milnea a Babička od B. Němcové.

Nějak mě nic nenapadá. Normální život vydá za pěkných pár knih. Snad někdy se mi zachce posedět s Púem za slunného dne pod borovicí, nejlíp tak za pět minut jedenáct, když je právě tak čas sníst něco menšího.

První stupeň ZŠ, 50. léta: třídě bylo přiděleno určité penzum knih, které pak mezi žáky kolovaly. Bylo napínavé, co na člověka asi vyjde příště. Za školní rok ke mně některá kniha dokolovala i třikrát.

Mám štěstí na práci, která není jednotvárná – informování, rešerše, školení uživatelů, exkurze...

Většinou si vím rady jen teoreticky, v praxi je to slabší. Ale ono těch otravů není moc.

Zaručeně mě potěší, když je za pět minut jedenáct – viz výše.

Co mne našťve, je různé a bez záruky.

Doufám, že radost svým blízkým dělám už svou pouhou existencí!(?)

Nejhorsí ze všeho jsou trpaslíci. Ty potvory vlezou všude. (Jára da Cimrman)